

»Du véd, at jeg af Princip aldrig gør Folk Tjenester. Lad os tale om noget andet.«

»Naa, saa kald det en Forretning — eller hvad du selv vil. Sagen er denne,« vedblev Ivan indtrængende og vendte sig nu helt om imod Onkelen, idet han anbragte sig i sin Yndlingsstilling med den ene Fod oppe under sig og Haanden omkring den røde Strømpevrisk. »Der er en ung Mand, som jeg interesserer mig overordentlig meget for . . . et Menneske, som i enhver Henseende . . .«

»Kort og godt — et af dine Genier. Videre!«

»Ja men — han er absolut et ganske eminent Talent. Denne Gang ser jeg ikke fejl, Onkel! Naar han en Gang faar Lov til at gøre sig gældende, vil han sikkert komme til at præstere noget epokegørende i sit Fag. Skønt han ikke er mere end toogtyve Aar, har han lavet et Vandbygningsprojekt, hvorom alle, der kender det og forstaar sig paa det, siger, at det er ligefrem genialt.«

»Ja saa.«

»Ja, det vil sige, de bruger ikke netop det Ord, . . . de kalder det for »vildt«. Men det betyder i de fleste Tilfælde i Virkeligheden det samme.«

»Upaatvivleligt.«

»Der er i hvert Fald ingen Tvivl om, at han en Gang, dersom hans Uddannelse bliver lykkelig tilendebragt, vil blive noget enestaaende herhjemme. — Men han er fattig, Onkel.«